

MARIJA ŠIMOKOVIĆ

JONÁRA VÁRVA

Vajon nem ismertek engem?
De hát mindennap találkozunk
a bolt előtt friss kenyérre várva
és valami újra a friss reggelekben
és ott állunk minden azonos nap előtt
és várjuk azt a valamit azt az igazi mesét
eljárunk ugyanabba a moziba
és ugyanúgy nyitjuk az ajtót
ugyanolyan türelmetlenül járjuk az utat
és egyformán találgatjuk hogy mi lesz velünk
és ezzel a vidékkel amellyel torkig vagyunk
és ugyanolyan száraz torokkal ébredünk
és új illatokra várva várjuk a postást
és várjuk a tejesasszonyt aki bennünk
e régi életünket őrzi a konyhában
tőle várjuk az egészséget megkínzott gyomrunkban
tőle várjuk a tréfát és egyszerű mosolyt
és kedves nekünk mert reggel zajtalanul érkezik
s a kopott edényben ott hagyja a tejet az ajtó előtt
és a tejet senki sem bántja
egész addig amíg mi izzadtan reggel
át nem nyúlunk az ajtón az ismerős ízt várva
Hát nem ismertek?
Pedig hát egyformák vagyunk a fájdalomban
a széles kabátok alatt
megszoktuk az első fájdalmat szívünkbe rejteni
az utcákon találkozunk szótlánul
de megértjük hogy a szemünkben
miért vannak ezüst karikák
ne forduljatok utánam
és csak egy szép nap maradéka vagyok bennetek
és meghajlok mert tőletek semmit sem kaptam
és megcsókolom lábaitokat csak ne térjetek vissza hozzám
Igen én a kenyérrel
vágyat kaptam a távozásra
és a tejjel a nyugtalanságot
álmodozó voltam és ti ébresztetek
és sohasem kerestek meg e száműzetésben
a saját hálóimban
forduljatok el tőlem
forduljatok vissza és induljatok hosszú léptekkel
az erdő felé

*az erdőben van a mi közös egységünk
itt találjuk meg igazi arcunkat messze a világtól
a fenyők sötétjében babérok nélkül
és majd csodálkoztok mily szépek is vagyunk
hát nem értitek ezt
itt a házak csak gátolnak minket
és e sok ajtó közénk torlódott
és ezek a makacsul néma telefonok
míg arra vártok hogy valaki megsejtse magányotok
arcotok a föld tisztaságában vár rátok
a méhek zümmögésében az ifjúság mezeje
amelyen járni fogtok
jöjjetek ki az erdőbe és szivjatok be egy kis életet is
amelyet majdnem elfeledtetek
szeressétek meg ezt a szót mely tisztább mint a víz
amelyen álmatokban jártatok
és újra nevesetek*

SZIGET

*A napfény útján áll a sziget
hol az élők pislogva utaznak
s a holtak bearanyozottan s nevetve haláloznak
és ez útról minket
az őszi beteges alkonyatkor
suttogva
és halkán
hívogatnak*

HÍVLAK

*Ma éjjel az este melegben párolog
fáradtan s keserűn a szemünkre hullik
és mi mégis túlszépén s egyedül
egymás mellett az egekbe jutunk
Ajándékozz nekem most egy ígéretet
legyen hát melegünk a tavaszi éjben
adj nekem csillagot mely felé törekszel
az akácon át súgjad maradjunk egyedül*

*ha dalt mondok neked nagyot és keserűt
gesztenyévé váljék mostan ez a forrás
s a lobogó gúny árnyéka
meg ne perzselje szeretett homlokod*

*olyanok a szemek ha kihűl a vágy
forrók és habzsolók és szeretnének látni
de én nem adhatom e nagy szerelmet
hogy a szavak bánatot ne fonjanak*

*lassú és fáradt kezeid körül
melyeket az én világomhoz húzok
jöjj édes testvérem csillagos léptekkel
a mi esti ezüst bolygónkra.*

JANUÁR

*Kibújtam magamból s a hideg friss
folyóba léptem
a sodrásban holtak áramlottak
egymásba alaku'va át
mily hatalmas egység a mindenség
mondottam ekkor*

MAG

*Nehéz cipőben jön a postás
és tavaszt hoz régi táskájában
és a tavasz még sokáig illatozik
és a kertekben a tulipánok
lassan és titokban szaporodnak
és mindez a régi bőrtáskára emlékeztet
napfényszínű lesz és egyre csak nő
és megrettensz amikor egyszer a kertben
megpillantod a virágzó almafát
meztláb kiszaladsz és a föld még meleg és nedves*

valaki lábától aki épp távozott
virágok közt jársz és szemedben megáll a könny
nevetsz és az érett almák rád hullanak
a folyópart titkon őrzött almái öledbe hullanak
lényegükbe hullasz és végül is mag leszel
milyen jó is az alma belsejében
hogy illatozik valami istenhez hasonló szerelem
mint leányhaj ha tavasszal lobogni kezd
két kis lábacsákára emlékeztet melyek nem érintettek
se homokot se aranyat se benned se benne
milyen jó is az alma belsejében

HÁLÓK

Ha végigmész az ismeretlen városon
már az első utcában meglátod
ősi szabadságodat az aszfalton
és az teli szájjal nevet rád
és egy csukott ablak mögött medvebőrre dőlve
egy vén öreg fog belőled kinézni hirtelen

A VÁROS

Életrajzomban ez a város mindig az akácok
illatát terjeszti majd s a frissen locsolt utcákat
s én mélyen szeretem majd gyűlölettel és utálattal
szerelemmel és igaz élvezettel
ahogy az elhagyott szerető szeret
és mindig ahol csak megállok
tudom majd
hogy látni fogom e hosszú egyenes utcákat
látni fogom e poros fákat amint hajladoznak az esőben
nem kívánva sehogys sem kívánva
és látom őt alattomosnak kegyetlennek és édesnek
mint a dinnyét amely a gyerek szája szélén lecsorog
álmodni fogom és átkozni fogom
ahol csak vagyok

Dési Abel fordításai